

ZDRAVKO KİSYOV (1937-2015)

ŞİİRLER

APOKRİF¹

Açık ovada bileğimizi bükemeyen düşman
ahşap bir at bıraktı kalın surlarımızın önüne.
Artık bu hileyi bildiğimizden
atı kalenin içine almadık.
Daha sonra atın içine kimsenin gizlenmediğini anladık,
ama düşman bizim tedbirliğimize güveniyormuş.
Hiç birimiz kaleyi terk etmiyorduk –
kaslarımız esnekliğini kaybetti,
silâhlarımız paslandı,
kadınlarımızın koynunda uyuduk...

Ve bir gün kendimiz teslim olduk.

Balıkçı kocası kayığıyla denize açılınca,
kadın gece boyu kıyıda dua ediyordu –
elindeki sigaranın ateşi
ona deniz feneri olsun diye...

¹ Apokrif – Doğruluğuna güvenilmez söz veya yazı.

Üst kat komşun yine
odanın bir köşesinden diğerine adımlarken
yer döşemesinin klavyeleri
yalnızlığın senfonisini çalıyor.

Sonsuzluğa göçüp gittiğimde
gece yarısında bu şiirlerin
“Baba, ne olur dön, baba!”
diye ağladıklarını
duyar mısınız acaba?

SEÇİM

Taş gibi sert mi olalım, diyorsun?
Ama damla taşı deler.
Damla gibi istikrarlı mı olalım?
Ama güneş ışını onu yudumlar.
Güneş gibi yakıcı mı olalım?
Bulut gelip onu gölgeler.
Bulut gibi mi olalım?
Eminim, bir şeyler ona da direnecek.

Oysa seçmemiz ne yazık ki kaçınılmaz.

Elimde baltayla
ormana girdiđimde
ađaçlar bana yol verir.

Ve iřte, bunca yıl sonra
adamcağız yeniden aramıza döndü.
Gerçekten tepeden tırnađa deđiřmiřti.
Ama biz onu hemencecik tanıdık –
indirdiđimiz darbelerin derin izlerinden...

Dn zirvedeydim,
bugün yeniden aşağıya iniyorum...
Ne sanıyorsun, ben de bir Sisifos'um.²
Yüzyıllar boyu bir řeylerin deđiřtiđini,
her řeyin efsane falan olduđunu sanma sakın...
Sadece yuvarladığım taş
hayatın yok edilemeyen toz ve çamurundan
daha da ağırlaşmış.

En sonunda

² Sisifos – Yunan mitolojisinde, yeraltı dünyasında sonsuza kadar büyük bir taşı bir tepenin zirvesine kadar yuvarlamakla cezalandırılmış olan bir kahraman.

sarıçığdemlerin ateşi
kışın kar beyaz kefenini tutuşturdu.

TANIM

Şair olmak ne demek acep?
Belki dışarıda,
kar fırtınası altında,
birinin kulak verdiğiinden emin olmadan,
donmuş parmaklarla flüt çalmak
gibi bir şey...
Yine de şarkından sonra
ilkbaharın daha erken geleceğine
derinden inanmak...

TIRMANIŞ

Hristo Prodanov'a³

Öyle insanlar vardır, ömrünün yarısını
zirvelere tırmanmak için harcarlar.
Öteki yarısını da,
dağı sırtına yüklemiş
aşağıya inmekle.
Birileri de vardır ki
zirveye ulaştığından habersiz,

³ Hristo Prodanov (1943-1984) – Bulgar dağcı; Everest'e tırmanan ilk Bulgar olarak tarihe geçer; zirveden inişe geçtiği sırada kaybolur ve bir daha bulunamaz.

tırmanmaya devam eder.
İzleri gökyüzünde çok net görülür
ve sonsuza dek orada,
Samanyolu'nun beyaz patikasında,
kalırlar...

İYİLİĞE ÖVGÜ

İyi insan hiçbir zaman yalnız kalmaz...
Yanında başkası olmadığında bile
bulutla konuşur,
toprakla, ağaçla,
otlarla ve taşla hasbihal eder.
Olmadı – yalnızlığıyla konuşur.

Yalnızlık da yalnızlık olmaktan çıkar.

Tanrının önünde diz çökünce
aramızdaki mesafe
daha da açılıverdi...

YAŞLI ŞAİR

Hayat acımasızca yarılanınca
seziler de ardı ardına dışa vurur.

Ne ki yaşlı şairin onlara dizelerinde
şekil vermeye sabrı yoktur.
Suskun ve yapayalnız oturur –
bir heykeltıraş misali
taştan yontabileceği
olası heykelleri görmekle yetinir.
Ne ki taşı yontmayı reddeder –
tek bir şekil vermek uğruna
diğerlerini yok etmemek için...

Öyle bir kampanadır ki şair,
kuş tüyü bile dokunsa,
çalar.

Türkçeye Çeviri Hüseyin Mevsim